

KÉPES LEVELEZŐLAP

A KÉPESLEVELEZŐLAP-GYŰJTŐK EGYESÜLETÉNEK KIADVÁNYA

2017. IV. negyedév

XXX. évfolyam 4. szám

Nagy háború, nagy érdeklődés

Az idei éves országos kiállítás és gyűjtőtálalkozó sokunk nagy öröme egy fantasztikus előadással, egy, a képeslaposok világában elismert, prominens személy, Dr. Petercsák Tivadar, a Zempléni Múzeum egykori vezetője megnyitójával kezdődött – amelyen a szombathelyi Berzsényi Dániel Könyvtár legfelső emeletét teljes egészében kitöltően voltak jelen kicsik és nagyok, gyűjtők, ismerősök és érdeklődők egyaránt.

A következő sorokban az első nagy világháborút, a még mindig centenáriumát „ünneplő” világháborút képeslapokon keresztül bemutató előadását követő kiállításmegnyitó szövegét olvashatják a Kedves Gyűjtőtársak.

„Kedves Képeslapgyűjtők, Tisztelt Érdeklődők!

Nagy örömmel tettem eleget *Kőszegfalviné Pajor Klára* elnök asszony felkérésének, hogy nyissam meg a *Képes Levelezőlap-gyűjtők Egyesületének* hagyományos szombathelyi kiállítását. A legnagyobb hazai képeslapgyűjteménnyel rendelkező szerencsi Zempléni Múzeum egykori vezetőjeként 1975-1981 között feladatom volt az

immár milliós nagyságrendű kollekció gyarapítása, megőrzése, rendszerezése és abból kiállítások rendezése. Történészként és etnográfusként a képeslapok természetesen elsősorban kultúrtörténeti szempontból foglalkoztattak, de kutattam az új kommunikációs eszköz elterjedését, szerepét és társadalmi hasznosításának lehetséges módozatait is.

„A képeslap egy látható világ, mely szálldogál országról országra, és hozzátartozóink üdvözléteivel közelebb visz minket a tartózkodási helyükhöz, mintegy részletes ábrázolást adva róla.” 1897-ben írták ezt a mondatot arról az új praktikus levelezési eszközről, amely az 1870-es években jelent meg Európában, és illusztrációival üzenetet is közvetített. Az utazásokról, üdülésekről küldött lapok egyrészt jelzik, hogy feladójuk gondol szeretteire, másrészt az ábrázolások révén az otthon maradtak számára is lehetővé vált az ország és a világ megismerése. Az elmúlt másfél évszázad képes levelezőlapjai mára saját koruk dokumentumaivá váltak. Általuk jól nyomon követhetők az egyes települések változásai, és érzékelhető, hogy az ott élők mit tartottak fontosnak bemutatni saját városukról, falujukról.

Az elsődleges üzenetközvetítő funkció mellett a képes levelezőlap újszerűségével, földrajzi, történelmi és művészeti témájú illusztrációival már az 1890-es években felkeltette a gyűjtők érdeklődését. Külön gyűjtési ág szerveződött, kialakultak a szervezeti keretei és formái. Vonzóvá az tette, hogy a gyűjtők számára könnyen elérhető, hiszen nagy számban adták ki, nem drága és nem foglal el nagy helyet a lakásban. Sokszínűsége lehetővé tette a széleskörű választást, a kedvelt, szórakoztató vagy ismereteket nyújtó téma gyűjtését. A

századforduló évtizedeiben – amely korszakot a képeslap „aranykorának” tekinthetünk – világszerte divat lett a képes levelezőlapok gyűjtése, a korabeli újságok egyenesen sportnak nevezték ezt a tevékenységet.

Ekkor szinte minden polgári családban illett képeslap albumot tartani, amelybe válogatás nélkül kerültek a tájlapok, zsánerképek és az ünnepi üdvözlések. A férjhez menés előtt álló lányok zöme hódolt ennek a szenvedélynek. Az albumok, melyekből luxus kivitelűek is készültek, a polgári szalonok asztalkáin voltak a családi fényképalbumokkal együtt, és a vendégnek illett átlapozni azokat.

A gyűjtők összefogására és a mozgalom segítésére Nyugat-Európában már az 1890-es évek közepén egyesületek alakultak, és speciális folyóiratok jelentek meg. A nordhauseni egyesületnek 2000, a nürnberginek 2500 tagja volt, és ez utóbbi indulója jól jelzi a műfaj fontosságát. Idézem egy részletét: *„Ami szép a világon létrejött/Isten teremő akaratából,/és amit az emberi elme kitalált/és pompását alkotott/mindazt, minden időben/láthatjuk a képeslapokon.”*

Magyarországon a képes levelezőlapok gyűjtése 1897-ben kezdődött, a századfordulón Klinger Hugó már 2200 budapesti képeslapot gyűjtött össze. 1899. december 8-án alakult meg a képes levelezőlap gyűjtők első hazai egyesülete, a *Hungária*. Elnöke Klökner József könyvkereskedő

és képeslap kiadó volt. Alapszabály szerinti célja *„a képes levelezőlap gyűjtési sport fejlesztése és előmozdítása hazánkban, továbbá a hazai szakirodalom és a honi képes levelezőlap gyártási ipar támogatása.”* 1900-ban az egyesületnek már 2040 tagja volt.

A századforduló éveiben hazánkban is több lap segítette a gyűjtőket. A *Képes Levelezőlap* 1899-től jelent meg havonta Székesfehérváron, az első lapszámot 5000 példányban nyomtatták. Ez volt a Hungária egyesület hivatalos lapja, amit a tagok ingyen megkaptak tagsági díjuk fejében. Az újság célját így fogalmazták meg: *„...a gyűjtést elősegíteni, s komoly munkával magas színvonalra emelni, ahol az már nemcsak időtöltő sport, de ismereteinket gyarapító hasznos foglalkozás legyen.”* A *Látóképes Levelező-Lapok* is ettől az évtől adták ki Tatán a gyűjtők és árusítók számára. Ez 1901-ben megszűnt, illetve beolvadt az ekkor alakult *Magyar Képes Levelező-Lapba*. Székesfehérváron egy másik folyóirat is megjelent 1899-ben, a *Levelezőlap-Gyűjtő*. Elsősorban a kereskedők tájékoztatását szolgálta 1901-től az újvidéki *Levelezőlap* c. folyóirat.

A képeslapgyűjtés hasznáról szemléletesen írtak a *Látóképes Levelező-Lapok* 1900-ban megjelent 4. számában: *„...a képes-levelezőlap kulturális tényező. Házból-házba száll – amely ma már, az átlagot tekintve jó kivitelű – neveli a művészi érzéket a nagyközönségben, tanítja az ifjúságot, gyarapítja mindenkinek a földrajzi*

ismereteit....Hány és hány ember van, aki nem ismeri Leonardo da Vinci, Tician, Rubens és Munkácsy híres festői alkotásait, melyek messze idegenben múzeumok kincseit képezik. A képes levelezőlap közkinccsé teszi ezeket, mert hát néhány fillérért bárki megszerezheti a levelezőlapokat, melyeken e nagy mesterek képei hű reprodukciókban megtalálhatók. Nincsen olyan ága a tudománynak, a művészetnek, az általános ismereteknek, melynek tanait ne hirdetné a képes levelezőlap. Bemutatja a világtörténet nagy alakjainak, a jelenkor híres férfiainak arcképeit, a világ minden tájékát, a nagy empóriumokat és a kis falvakat, a kiállításokat, az egyes nemzetek népviseletét, szokásait, hadseregét stb., mi által a képes-levelezőlapokat rendszeresen gyűjtők széptani, pedagógiai, földrajzi és egyéb ismeretei gyarapodnak.” Azt hiszem, ezek a gyűjtői célok az elmúlt évszázadban is jellemzőek voltak és máig érvényesek.

A századfordulón már több híres képeslap gyűjtemény létezett Európában. Ottó Weise weimari könyvkereskedőnek 1897-ben 32.000 képeslapja volt, Alfréd Metzner nordhauseni gyűjtő 60.000 és a lipcsei Geibel könyvkiadó 80.000 lapos gyűjteményét említik a korabeli újságok. A képeslap gyűjtésnek még az uralkodók is hódoltak. Viktória királynő gyűjteményét is felülmúlta Ferenc József, amelyben 200.000 képeslap volt.

Már 1899-ben megfogalmazták, hogy „ma már a komoly gyűjtő kénytelen gyűjtését szűkebb korlátok közé szorítani, hogy gyűjteményét lehetőleg teljessé tehesse, mert végre is mindent gyűjteni teljes lehetetlenség.” Ez az idézet is jelzi, hogy a tematikus gyűjtés már korán megkezdődött, és napjainkig ez a meghatározó a képeslapgyűjtők körében.

Nem kívánom tovább taglalni a képeslapgyűjtés egy évszázaddal korábbi részleteit, hiszen a mai kiállítás is meggyőz bennünket arról, hogy az SMS-ek és az internet világában is van létjogosultsága a képes levelezőlapoknak és azok gyűjtésének. A

közgyűjtemények – múzeumok és könyvtárak – kortörténeti dokumentumként őrzik a városképi és tájlapokat, az eseményeket megörökítő illusztrációkat. A magánszemélyek gyűjtőmunkáját szakmailag segíti a szombathelyi központú Képes Levelezőlap-Gyűjtők Egyesülete és negyedévente megjelenő folyóiratuk, a *Képes Levelezőlap*. Az 1900. június 4-24. között megrendezett első magyarországi Nemzetközi Képes Levelezőlap Kiállítás, majd 1968-ban a Múcsarnokban szervezett II. Nemzetközi Képes Levelezőlap Kiállítás és az 1970-ben rendezett 100 éves a képes levelezőlap c. tárlatok után az Önök egyesülete az, amely az 1989-es megalakulása óta évente megszervezi a gyűjtőtálalkozót és kiállítást. Az egy-egy városban rendezett tárlatok és ez az egyesületi program ékes példája annak, hogy milyen sokszínű a képeslapok világa és az ezt tükröző gyűjtői érdeklődés. Az elnök asszonytól kapott előzetes információk szerint a most kiállító gyűjtők a történelmi témáktól (Szent László és a török világ Magyarországon) kezdve Tompa Mihályon, az Árpád kori templomokon, Vas megye településein, a Duna menti tájakon, a cserkészeten és Józsa Judit szobrászművész alkotásain át a kalapok divatjáig, a gyermek életképekig és a gasztronómiáig terjedően hozták el, mutatják be képeslapjaikat.

Már tegnap volt alkalmam megnézni a kiállítást, és csak gratulálni tudok a gyűjtőknek e széleskörű áttekintésért, az alapos munkáért. Kivétel nélkül mindenki komoly kutatást végzett a saját

témájában, és a képi ábrázolásokon túl a látogatók sok hasznos információval gazdagodhatnak a tárlat megtekintése során.

Örvendetes és a képeslapok iránti érdeklődést tükrözi, hogy az utóbbi évtizedekben a százat is meghaladja a Magyarországot vagy egy-egy települést, illetve a határon túli magyar városokat bemutató képeslap albumok száma. Ezek anyagát elsősorban a helyben élő képes levelezőlap gyűjtők és közgyűjtemények biztosították. Ez alkalommal is szeretném hangsúlyozni, hogy milyen fontos az az értékmentő és értékőrző tevékenység, amit Önök, a képeslapgyűjtők végeznek. Sokszor csak az Önök gyűjteményében találhatók meg olyan képeslapok, amelyek helytörténeti szempontból fontos épületeket, eseményeket ábrázolnak. Saját példámat szeretném ezzel kapcsolatban megemlíteni. Néhány évvel ezelőtt megbízást kaptam az egri Eszterházy Károly Főiskola rektorától, hogy állítsak össze, szerkesszek meg egy tanulmánykötetet a város emblemikus épületéről, a két és fél évszázados Líceumról. A tudományos feldolgozások mellé néhány fontos illusztráció hiányzott, amelyeket a közgyűjteményekben nem találtam meg. Végül Tóth László helyi képeslapgyűjtő segített, akinek egyébként Egerben több kiállítása volt és két albumot is megjelentetett városképi lapjaiból.

Számtalan olyan példát említhetnénk, amikor a régi képeslapok segítik az építészeket, várostervezőket egy-egy épület vagy városrész rekonstrukciós munkálatai során, múzeumi kiállítások megrendezéséhez nyújtanak illusztrációs anyagot. Ugyancsak hasznosíthatják ezeket a lapokat a helytörténeti kutatók, a dokumentumfilmek készítői.

Ezek a példák is igazolják, milyen fontos, hogy a kutatók, a közgyűjtemények és a kulturális intézmények ismerjék és kapcsolatban legyenek a helyben élő képes levelezőlap gyűjtőkkel. Azon túl, hogy lapjaikkal segíthetik munkájukat, sokszor egy-egy magán kollekcióból múzeumi vagy

könyvtári gyűjtemény lesz. Erre példaként említhetem a szerencsi *dr. Petrikovits László* gyűjteményét, amely felajánlásával létrejött 1967-ben a ma *Zempléni Múzeumnak* nevezett közgyűjtemény. Ritkábban magánmúzeumot alapítanak, mint pl. *Gyökér István*, aki 1991-ben *Budai Magánmúzeum Alapítvány* néven helyezte el 200.000 lapos gyűjteményét. Bátonyterenyén pedig *Barják Gyula* hozott létre kiállítóhelyet. A sort valószínűleg lehetne még folytatni, de azt hiszem, hogy Önök már inkább a kiállított képeslapokat szeretnék megtekinteni.

Megköszönve figyelmüket egyrészt a diákok nyári szünidejére és a képeslapokra írt üdvözlő szövegekre is gondolva végezetül had idézzem egy Laci nevű tanuló 1905-ben Keszthelyről tanárának küldött lapjára írt sorait: *„Kedves Kálmán bácsi! Sokszor gondolom, jobb itt lubiczkolni mint az iskolában tanulni. üdvözlettel hálás tanítványa.”*

A gyűjteményes kiállítást ezennel megnyitom. Kérem, tekintsek meg a tárlatot!”

Dr. Petercsák Tivadar

Érdekes bélyegző a képeslapon

Képes levelezőlapokon (postai bélyegzőktől eltérő) többféle bélyegzőlennyomattal találkoztam már (pl. reklám, vöröskereszt, elsőnap, I. világháborús katonai alakulat, stb.), de olyannal

még nem melyen csak a név és egy kézzel írott évszám szerepel. Ennek az érdekes bélyegzőlenyomatnak jártam utána.

Gyűjteményem részét képezi az a képes levelezőlap (fotólap), melynek képoldalán egy nem szokványos feliratú bélyegző lenyomata található. A kép bal alsó sarkában található az az ibolya színű, 12 mm átmérőjű, kör alakú bélyegző lenyomata, aminek a belső körívét követve nyomtatott betűvel *Gróf Teleki László* neve olvasható. A lenyomat közepébe fekete tintával és kézi írással 1910-es évszám olvasható (1. és 2. ábra).

2. ábra: A képeslapon Lenti mellett 1910. szeptember 20-án orvvadász által meglőtt kapitális gímbika agancsát láthatjuk. Osztott hátlapú, nem futott, fekete-fehér képes levelezőlap (fotólap) 1910-ből.

1. ábra: A képeslapon található tulajdonosi pecsét nagyított formában.

A feltételezésem az volt, valamikor ez a képeslap gróf Teleki László tulajdonát képezte és ezt a tulajdonjogot a lapon található pecséttel tette nyomatékosná. Elképzelésemet szerettem volna biztosra venni, ezért Kőszegfalviné Pajor Klára elnökhonnyal felvettem a kapcsolatot, aki a képeslapon található bélyegzőt megmutatta néhány gyűjtőtársnak is, akikben többnyire ugyancsak az a feltételezés fogalmazódott meg, mint bennem. Most már majdnem biztos lehettem benne, hogy tulajdonképpen egy tulajdonosi bélyegzővel találkoztam. Mivel még mindig nem száz százalékgig voltam biztos a dolgomban megkérdeztem antikvárius ismerősömet Borda Márton urat is, aki elmondta, hogy a képeslapon teljes bizonyossággal tulajdonosi vagy gyűjteményi bélyegző látható. A tulajdonosi vagy gyűjteményi bélyegzők használata a XIX. században kezdtek teret hódítani, amit manapság is alkalmaznak. Hasonló bélyegzőkkel lehet találkozni pl. fényképeken, könyveken, más egyéb papíralapú nyomtatványokon is. Alkalmazásuk, használatuk nem ritka, de nem mondható elterjedtnek sem. Hasonló célt szolgál a papírlapból készült ex-libris is, mely a könyv hovatartozásáról ad tájékoztatást. A szóban forgó bélyegzőket akár a gyűjtő halála után is rápecsételhatték egy-egy gyűjtemény darabjaira, így jelezve, hogy az adott kollekció kinek a tulajdonát képezte. A pecséteknek számos formája, alakja lehet, így találkozhatunk kör-, rombusz-, kocka-, keret nélküli bélyegzőkkel is.

Továbbiakban megpróbáltam felkutatni a képeslap volt tulajdonosát. A képeslapon található évszám alapján megkerestem azokat a Teleki László grófokat, akik ebben az évben már/még éltek:

- Teleki Gyula László széki, gr. (*Gyömrő, Pest vm. 1858.09.08. +Révbér, 1921.04.15.)
- Teleki László Gyula széki, gr. (*Kendilőnia, Szolnok-Doboka vm. 1866.11.15. +Kolozsvár, 1936.06.23.)
- Teleki László széki, gr. (*Pisa, Itália, 1863.09.20. +Kolozsvár, 1929.07.07.)
- Teleki László széki, gr. (*Gyömrő, Pest vm. 1864.06.08. +Bakonyszombathely, 1949.06.01.)

Sajnos a rendelkezésemre álló adatokból és a további keresésből sem tudtam pontosan megállapítani melyik Teleki László tulajdonában lehetett a képeslap, csak feltételezéseimre alapozhatok. A két Kolozsvárott elhunyt Teleki gr. túl messze van a képeslapon látható gímszarvas lelövési helyétől ezért valószínűleg nem lehettek tulajdonosai a képeslapnak. A két gyömrői születésű Teleki gr. közül inkább a Bakonyszombathelyen elhunyté lehetett a képeslap, mivel a születési és elhalálozási helye is közelebb van a képeslapon található lelövési helyhez, valamint csak egy keresztnéve volt a László. Természetesen ez csak hipotézis nem biztos, hogy fedik a valóságot.

Amennyiben valaki a képeslapon található pecsétlenyomattal kapcsolatosan további információval rendelkezik és azt meg is osztaná velem, szívesen venném.

Szeretném megköszönni Kőszegfalviné Pajor Klára elnökasszonynak, Borda Márton úrnak, valamint azoknak a gyűjtőtársaknak a segítségét, akik érdemi információt szolgáltak írásomhoz.

Sali István

Kispest hányattatott sorsú lapszerkesztője

Az 1870-es években szerveződött Kispestnek 1895-ig kellett várnia, hogy saját lapjuk közölje a frissebbnél frissebb közérdekű híreket (ld. Fodor Béla: A toll (ön)veszélyes fegyver. In *Kispesti Krónika*. 2006/1. sz.) Ezt a sajtóorgánumot, a Kispesti Hírlapot szerkesztette Seper Kajetán (illetve Borsos Attila 2005/2-es Kispesti Krónikában közölt információja szerint a *Kispest-Pestszentlőrinczi Ellenőrt*), akiről Szinnyi József ekként írt a *Magyar írók élete és munkásságában*:

„...hírlapíró és szerkesztő, előbb Budapesten, hova 1877 körül került az ifj. Ábrányi Kornél által szerkesztett hírlapokhoz, melyeknél mint belmunkatárs különböző állásban szolgált; innét Kis-Pestre költözött 1896-ban, hol a Kispest-Szent-Lőrinczi Ellenőrt szerkesztette magyar és német szöveggel; 1899. május óta pedig a Kispest-Szent-Lőrinczi Lapok cz. társadalmi és vegyes tartalmú hetilapot és melléklapját a Darázst szerkeszti és kiadja. Hírlapjai miatt folytonos egyenetlenségben élt Kispest lakóival, a kik sajtópörrel üldözték.”

Seper, noha eleinte csak mint egy nyaralás helyszíne tekint Kispestre, a „lapcsinálásban” rejlő potenciál azonban ott tartja:

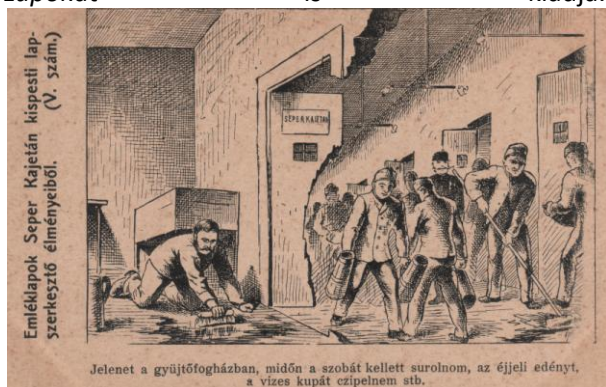
„Látván azt, hogy Kispest és a mellette levő társközség, Szent-Lőrincz, elegendő intelligens lakossággal bír arra, hogy ott egy lap fönnállhat (hisz a lakosság együttvéve 12 ezer körül van), elhatároztam, hogy állásom mellett egy kis lapocskát is fogok szerkeszteni és kiadni, mely eszme rendkívül nagy örömmel fogadtatott minden oldalról.”

Azonban a községi vezetés, látva az igazság tollforgató hívének kiadványait, amelyben Seper a közélet tisztaságára, botrányokra és pletykákra helyezte leginkább a hangsúlyt, meglehetősen örömmel fogadta a szerkesztő felajánlását, miszerint ő a becsődölt lapját felajánlotta megvételre. A megegyezés ennél tovább ment: az új tulajok kikötik, hogy az alapító öt évig sem Kispesten, sem a környező településeken nem hozhat létre új lapot. És ez így is lehetett volna, ha...

... ha mindenki betartja a megegyezés rá eső részét. Mivel azonban nem fizették ki Seper korábbi lapszámaiért az előfizetési díjakat, ő riposztként 1896-ban a *Kispest-Szentlőrinczi Hírlappal* válaszolt. Itt már nem volt helye kertelésnek: az adóügyi jegyzőt egyenesen korrupcióval vádolja – ő pedig Seper ellen pert indít, s meg is nyeri azt.

A Szinnyi által említett „folytonos egyenetlenség” végül két írott kötetet (Öt hét a gyűjtőfogházban 1897. jún. 1. – júl. 6. Budapest, 1897.; Kispesti gazemberek. Budapest, 1899.) eredményezett, amelyekből az első a letöltendő büntetést ecseteli. Ezt követően Seper ingatlanértékesítéssel is megpróbálkozik, de végül a harmadik újságját, a *Kispest-Szentlőrinczi Lapokat* is kiadja.

Ekkor főleg az új villamosvonal építése szolgáltatott okot az újabb „leplező” híradásra, azonban ez sem az ő malmára hajtotta a vizet. Kezdetben Dorfner jegyző még csak Kispestről utasította ki, majd Seper a főszolgabíróhoz intézett jogorvoslati kérelmét követően az egész vármegye területéről való kitiltást kapott honoráriumként.

A kitoloncolás után 1899-ben hat gyermekével Nagykárolyba indult vissza (ahol eredetileg nyomdatulajdonos volt és lapkiadó) – s erről a kálváriáról még a fővárosi lapok is cikkeztek néhány napig. A második önálló kötetére ez a tortúra szolgáltatott okot.

A járás országgyűlési képviselőjének köszönhetően rehabilitálták, a kitoloncolást megszüntették, ami után ismét letelepedhetett Kispesten. Seper azonban mit sem tanult a történetekből, és újra meg újra csak írta az éles nyelvű cikkeit, látogatta a bíróságokat az ellene indított rágalmozási perek miatt.

Seper a cikkeit itt, a kispesti Határcsárdában írta. Ha a csárda nem is, a határkő még mindig áll itt és néhány helyen Kispesten.

1912-ben aztán ismét fogházba került, ahonnan komolyan lebetegedve jutott csak vissza a házába, s hunyt is el még ugyanazon év nyarán.

A XIX. század végén átélt kálváriáját, az ő személyes drámáját egy tizenkét darabos képeslapsorozatról is megismerhették a helyiek, illetve mi, az utókor egyaránt.

Papp Miklós

Korábbi rendezvények

Meghívó

„A szentírás mellett szülő legfontosabb bizonyíték éppen az abban megemlékező Isten személye”
(Lut. 1.7-8)

„Mi is maradhatna más számunkra, mint odamenekeink imádatában Istenhez...”
(Kálvin János)

A Szombathelyi Civil Kerekasztal tagszervezeti (Képeslevelezőlap-gyűjtők Egyesülete, Vas Megyei Honismereti Egyesület, Rumi Rajki Műpártoló Kör), az AGORA Szombathelyi Kulturális Központ és az Őrségi Református Egyházmegeye tisztelettel hívják Önt és kedves családját 2017. szeptember 18-án, hétfőn 17 órára az MMIK-ba (Szombathely, Ady tér 5.)

a reformáció évének tiszteletére megrendezésre kerülő képes-levelezőlap kiállítás megnyitójára.

Bemutatásra kerülő kiállítási anyagok:
Reformáció hatása Magyarországon, Kálvin János
Református templomok Magyarországon.

A kiállítási anyagokat Gulyásné Raksányi Olga nagykanizsai és Kőszegfalviné Pajor Klára szombathelyi gyűjtők állították össze.

A kiállítást megnyitja:
Balogh Péter
presbiter, nyugdíjas építész

A kiállítás megtekinthető 2017. október 2-ig hétfőtől péntekig 8-19 óra között.

A reformáció 500. évfordulója alkalmából szeptember 18-tól október 2-ig volt lehetősége megtekinteni az érdeklődőknek a szombathelyi MMIK-ban Gulyásné Raksányi Olga és Kőszegfalviné Pajor Klára kiállítását, *A reformáció hatása Magyarországon, Kálvin János és a Református templomok Magyarországon* című anyagokon keresztül.

Steiner Józsefné gyűjtőtársunk Szent László király életútját mutatta be kiállításán keresztül nyáron a lovagkirály története iránt fogékony látogatóknak Mogyóródon, a Juhász Jácint Művelődési Házban.

Meghívó
Mogyoród Nagyközség Önkormányzata és a Juhász Jácint Művelődési Ház szeretettel meghívja Önt és családját

2017. június 22-én, csütörtökön 18.30-kor kezdődő programjaira

Szent László a magyar irodalomban és a néphagyományban Babicz Mária vetített képes előadása

Alapítók, Szentünk, Lovagkirályunk - címmel a Mogyoród Nagyközség Önkormányzata által meghívott, Szent László pályázata beérkezett pályaműveiből rendezett kiállítás ingyenes megnyitása

Megnyitót beszélt: Hutter József OKSIS elnök

Szent László király életútját bemutató kiállítás Steiner Józsefné képes levelezőlap gyűjteményéből A kiállítást megnyitja: Marosán László művész Ig.

A kiállítás és az előadás helye: művelődési ház - Fő út 18.

Ajánló

Október utolsó vasárnapján, 29-én kerül sor az idei év utolsó és éves szinten az egyik legnagyobb gyűjtőtálalkozójára, az éremgyűjtők szervezésében Győrről, a Veres Péter Gimnázium épületében.

Aki járt már bármelyik győri tavaszi vagy őszi nagybörzén, az tudja, hogy érmeiken, papírpénzen és kitüntetésekén kívül megannyi képeslap, bélyeg is új tulajdonosra vár, minden Kedves Gyűjtőtársat várnak szeretettel a szervezők!

Felelős kiadó: Kőszegfalviné Pajor Klára elnök MKL
Szerkesztette: Kőszegfalviné Pajor Klára és Papp Miklós
9700 Szombathely, Pf. 233. mobil: 20/2865806
email: pajor.klara@gmail.com
honlap: www.kepeslapgyujto.hu